

Στο τελευταίο του βιβλίο ο Μίμης Ανδρουλάκης λύνει λογαριασμούς που είχαν ανοίξει το 1974

Οι παλιές πληγές είναι σαν τις παλιές αγάπες

Οι παλιές πληγές δεν κλείνουν εύκολα. Μπορεί να παραμένουν ανοιχτές ακόμα και πενήντα χρόνια μετά.

Του ΔΗΜΗΤΡΗ Σ. ΑΒΡΑΜΙΑΔΗ

Ο Μίμης Ανδρουλάκης έγραψε ακόμα ένα βιβλίο με τίτλο «Πριν σβήσουν τα φώτα». Είναι ένα είδος αυτοβιογραφίας του. Το βιβλίο είναι ο πρώτος τόμος, καλύπτει κυρίως την περίοδο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Στην παρουσίαση του βιβλίου, ήταν μαζί Ανδρουλάκης και Λαλιώτης. Εκεί ανάμεσα στα πολλά και διάφορα που είπαν, αναφέρθηκαν και στο διαβόητο 8ο τεύχος της, παράνομη στα χρόνια της χούντας, εφημερίδας «Πανσπουδαστική» που εξέδιδε η φίλα προσκείμενη στο ΚΚΕ «Αντιδικτατορική ΕΦΕΕ».

Στο τον Ανδρουλάκη ήταν η «Υβρις νούμερο 8» ενώ εξίσου αυστηρός ήταν και ο Λαλιώτης. Περί τίνος πρόκειται: Πρόκειται για μια μακροσκελή ανάλυση που δημοσιεύτηκε στην έκδοση της εφημερίδας που κυκλοφόρησε το Φεβρουάριο του 1974, δηλαδή λίγους μήνες μετά το Νοέμβριο του '73.

Εκεί μεταξύ άλλων διαβάζουμε τα εξής: «Σαν υπεύθυνη Συντονιστ. Επιτρ. Αγώνα του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σ' όλο το σπουδαστικό κόσμο, τη νεολαία και το λαό τις αφη-

νιασμένες προσπάθειες της χουντικής ΚΥΠ και των πληρωμένων πρακτόρων της να διαστρέψουν, απ' την αρχή της μεγαλειώδικης εκδήλωσής μας του Πολ/χνείου, την πορεία και το περιεχόμενό της. Καταγγέλλουμε την προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολ/χνείου τη Τετάρτη, 14 του Νοέμβρη, 350 περίπου οργανωμένων πρακτόρων της ΚΥΠ, σύμφωνα με το προβokatόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη-Καραγιαννόπουλου, με βάση τις εντολές του παραμερισμένου τώρα τέως πρωτοδικάτορα Παπαδόπουλου και της αμερικανικής CIA, με σκοπό να προβάλουν με κάθε μέσο τραμπουκισμού και προβokatίας γελοία και αναρχικά συνθήματα και συνθήματα που δεν εκφράζανε τη στιγμή και τις συγκεκριμένες δυνάμεις. Για να μπορέσουν έτσι ν' απομονώσουν το κίνημά μας και την εκδήλωσή μας του Πολυτεχνείου απ' το σύνολο του λαού και της νεολαίας. Για να μπορέσουν παραπέρα, κατασκευάζοντας (και με τη βοήθεια των χουντικών μέσων ενημέρωσης) την εικόνα μιας μεμονωμένης εξτρεμιστικής επαναστατικοαναρχικής εξέγερσης που δεν έχει τη συμπαράσταση του λαού για να δικαιολογήσουν την επαναφορά του στρατιωτικού νόμου και το δυνάμωμα της αιματηρής τρομοκρατίας». Να το συνοψίσουμε. Το ξεκίνημα της εξέγερσης, την Τετάρτη 14 Νοέμβρη του 1973, έγινε από 350 οργανωμένους πράκτορες της ΚΥΠ που πρόβαλαν γελοία αναρχικά συνθήματα για να εκθέσουν το κίνημα αλλά στην πορεία αυτοί οι πράκτορες απομονώθηκαν. Αυτό είναι το νόημα του άρθρου. Για τον Ανδρουλάκη αυτό το άρθρο ήταν «το

ανεξίτηλο στίγμα, το ανεπανόρθωτο σφάλμα». Και μάλιστα, πενήντα χρόνια, ο Ανδρουλάκης δείχνει και το συντάκτη του κειμένου. Που δεν ήταν «ένας απλοϊκός μονοκόμματος παιδοκομμουνιστής με μανία καταδωξής και χαιφιδοφοβία», αλλά ήταν «ένας ξεχωριστός νέος αστικής καταγωγής, μεγαλύτερος από μας, μάλλον ο γοητευτικότερος όλων».

Ο συντάκτης του άρθρου και γοητευτικότερος όλων ήταν ο Κωνσταντίνος Τζιαντζής που δεν ζει πια. Πέθανε το 2011 και συνεπώς δεν μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του.

Ανδρουλάκης και Τζιαντζής συνυπήρξαν ως στελέχη του ΚΚΕ από το 1974 μέχρι το 1989. Ποτέ δεν συμπάθησαν ο ένας τον άλλον κι αυτό που τους χώριζε, ένα άρθρο του 1974, έμεινε ζωντανό μέχρι το 2022.

Πράγματι, μερικές παλιές πληγές δεν κλείνουν ποτέ.

Πρόκειται για ένα άρθρο που είχε γράψει τότε ο, κατά Ανδρουλάκη, «γοητευτικότερος όλων»...